

huga um, at nú sita tey og eta, og nú hugna tey sær, men eg haldi ikki at eg leingist beinleiðis. Kanska eitt sindur, sigur Barish.

Óg skuldi longsulín farið at gjørt ov nógv um seg, so er eingin ivi um, at hann hevur nýggju »skild-fólkin« aftan fyri seg, tá hardest leikar á.

Nógv øðrvísið her

Tað var eitt ordans lop, hesin ungi maðurin gjørdi, tá hann tók avgerð um at fara til Føroya. Umframt at vera einabarn, er hann sum sagt muslimur, og av fyrstun tíð søkti hann um at sleppa til Danmarkar.

Har endaði hann jú ikki, og hann gjørdist ikki sort bilsin tá hann fekk tilbodið um at fara til Føroya sum AFS-næmingur.

Hann hevði ongantíð hoyrt um Føroyar og tað var ikki so frægt, at hann visti hvar Føroyar var. Hann fann tað nóg illa á landkortinum.

Eftir at hava tosað við eina gentu, sum hevði verið í Føroyum sum AFS-ari, tók Barish avgerð um at fara avstað, og hóast munurin er stórum millum Ísmir og Havnina, so er hann ótrúliga glaður fyri at hann valdi Føroyar.

– Her er ótrúliga gott at vera, og tit eru øgiliga fri og duga væl at taka tað róligt. Tað er heilt øðrvísið, enn í Turkalandi, og tað dámar mær væl, sigur Barish.

Hann greiðir okkum frá,

at í Turkalandi er tað óhugsandi, at ein lærari er »vinur« við næmingarnar í einum flokki, tí næmingarnir skulu hava virðing fyri læraranum á ein heilt annan hátt, enn her.

– Men mær dámar væl tykkara máta at vera uppá, tí tað gevur næmingunum størri frælsi, enn eg kenni heimanífrá, sigur Barish.

Eitt annað, sum Barish er serliga fegin um er, at hann hevur fingið ein beiggja. Tað hevur hann ongantíð havt fyrr, tí hann er nevniliga einabarn.

– Tað er ótrúliga gott.

Um eg ikki sovi, so fari eg og banki upp á hjá Niclas og um hann ikki svevur, so hendir tað seg, at vit seta okkum at práta, sigur Barish við einum stórum smíli um andlitið, sum sigur, at tað er nakað, sum hann er serliga glaður fyri.

Fiskafrikadellurnar er toppurin

Tað er kortini ikki bara sum at siga tað, at flyta úr einum landi í eitt annað. Sum vera menn er stórum munur á mentanini í londunum báðum, og bara maturin kann gerast ein forðing í sær sjálvum.

Kortini tykist Barish eisini verða fallin til hvat tí viðvíkur, og hann smæðist ikki burtur tá skerpið kemur á borðið. Óg tá Annelisa setur fiskafrikadellurnar á borðið, er hann skjótur.

– Fiskafrikadellurnar er

tann besti føroyski maturin, eg havi fingið, sigur Barish, sum ikki dugir at greiða frá hví so er.

Harafurtimóti er hann einki serliga glaður fyri grind og turran fisk. Tað er ikki fallið í hansara smakk, men hann etur tað kortini.

Tá vit nú tosa um mat, so dylur hann ikki fyri, at tað hann saknar mest heimanífrá er frukt og grønmeti.

– Tað er øgiligt tað kostar nógv her. Tit gjalda 10-15 krónur fyri tiggju mandarinar. Tað er ræðuliga nógv. Í Turkalandi gjalda vit 1-2 krónur fyri 5 kilo av mandarinum. Tað sama er galdandi við fiskum, sum eisini kostað nógv ferðir meiri enn tær kostað í Turkalandi, sigur hann.

Omman varð bangin

Sum vera mann er teinurin úr Ísmir til Føroya langur, og tá ein er vanur at liva í góðum veðrið - eisini um veturin - so er tað ikki lætt at umstilla seg til føroyska veðurlagið.

Tað er Barish samdur í, og satt at siga heldur hann veðrið vera eina tað størstu forðingina í dagligdegnum.

– Hæðani eg komi er gott veður enn og hitin liggur um eini 10 til 15 hitastig. Her er kalt og kavi, og tað kann gera tað eitt sindur hugtungt at fara útum. Men myrkríð er nokk tað ringasta av øll-

um. Tað er myrkt tá vit fara í skúla um morgunin og tað er myrkt tá vit koma aftur. Tað kann vera øgiliga strævið, heldur Barish.

Men tað er nú heldur ikki bara hjá honum tað er ringt at venja seg við veturin, tí heima í Ísmir, hava tey ikki ordiliga fingið fatan av føroyska veðurlagnum. Tey hava eftir øllum at døma skilt, at tað er heldur enn ikki buldragligt her norðuri á leiðini.

Fyri kortum, tá illveðrið herjaði Danmark, börust eisini tíðindini í Turkalandi, at ikki færri enn seks fólk hövdu latið lív í Danmark, og tað hevði loypt ótta á ommuna í Ísmir.

– Hon veit at Føroyar eru longur norðuri enn Danmark, og tá hon hoyrdi, at illveðrið leikaði um Danmark, so ivaðist hon ikki í, at tað var nógv ferðir verri her, og hon var hjartkipt um ommusonin, fortelur Mads, sum nú er komin innar í stovuna.

Fer at lesa verkfrøði

Tá skúlagongdin er av og skiftisskeið hansara í Føroyum er av, vendir Barish Bekdik snútan aftur móti Ísmir. Tað verður tí kortini fyri eitt styttri tíðarskeið, tí eins og flestu ungdomar á hansara aldri, hevur Barish gjørt av hvat hann skal takast við í framtíðini.

Hann hevur gjørt av at

fara at lesa verkfrøði á Middle East Technical University, tá hann kemur heimaftur til Turkaland, og hann hevur í hvussu er fingið góðan uppbakning frá føroyska pápa sínum Mads, sum sjálvur er útbúgvinn verkfrøðingur.

– Ja, vit hava brúkt nógv tíð at tosa saman, m.a. um framtíðar útbúgvning hansara, sigur Mads.

Barish er í heila tikið ein turki, sum er ógvuliga vestsinnadur, eins og tey allarflestu eru á hansara leiðum. Hann hevur gingið í fronskum studentaskúla og dugir tí væl franskt eins og hann dugir sera væl enskt, so í so máta er hann væl fyri.

Hann er eisini sera væl tilvitaður um tað samansettu mentanina, hann er partur av. Turkaland er eitt ógvuliga samansett land við mentanum, sum eru ymiskar sum dagur og nátt.

Alt hetta kennir Barish væl, og hann dugir eisini væl at greiða frá tí. Hann veit væl, at tann ævigi sannleikin um kurdar, Óchalan og restina av Turkalandi hvørki finst í Turkalandi ella í tíðindaflutninginum vestanfyri, men onkustaðni mitt ímillum.

Men sannleiki er tað í øllum førum, at Barish í morgin á fyrsta sinni fer at halda jóla. Tað ger hann saman við skyldfólkum sínum við Landavegin, skamt frá Vesturkirkjuni.

Jól á sandinum

Tá Sarah Lovibond helt jóla í fjør var tað við sandi millum tærnar og sólini hægst á himli

SVENUR TRÓNDARSON

Tað er einki yvir at dylja, at jólini verða hildin øgiliga ymiskt, alt eftir hvaðani tú kemur.

Hjá Sarah Lovibond er umskiftið rættuliga stórt, tí tað, sum hon er von við er, at jólini vera hildin við sandi millum tærnar. Tað er nevniliga so, at tað er hásummar í Australia um hesa tíð.

Tí er tað heldur enn ikki lógin stóða at vera í hjá ungu avstralsku dāmuni, sum nú húsast í Fuglafirði.

Hon dylir ikki fyri, at henni leingist heim, men hon leggur dent á, at tað ikki er tí, at henni ikki dámar í Føroyum - heldur beint øvugt - men nú er hon í holt við annan veturin á tað.

– Her er gott at vera, tí fólk er øgiliga fitt. Óll kenna hvønn annan og tað er øgiliga lætt at koma í samband við føroyingar, sigur Sarah.

Men tá jólini koma og veturin leggur seg yvir landið, tá fer hugurin at ferðast móti heimlandinum.

– Tað, sum eg seti í samband við jóla er summar og sól, og við veðrinum í huga er tað ikki so lógð at mær leingist heim, sigur Sarah.

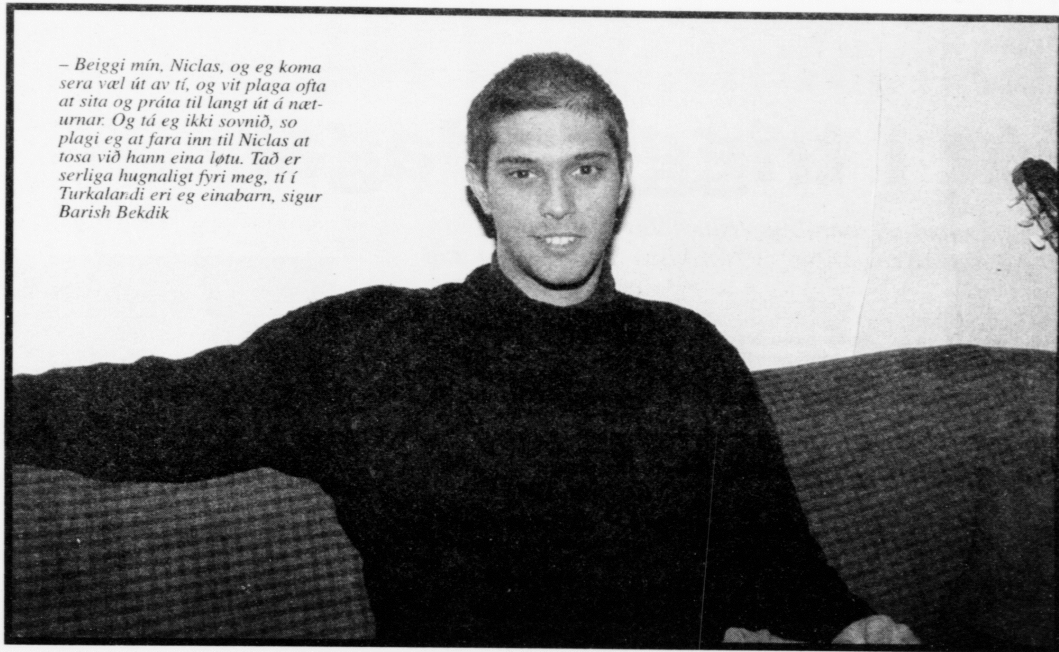
Jólini í fjør vórðu hildin í summarhúsinum, og áðrenn familjan fór í kirkju, svumu tey sær ein túr, og havandi hitan - ella mangulin upp á sama - í huga, so er tað ikki tað mest ráðiliga at gera í Fuglafirði hesa ársins tíð.

– Ein onnur orsök til at mær leingist er, at hetta er fyrstu ferð, at eg eri burtur heimanífrá á jolum, og tí sakni eg skyldfólk míni, sigur Sarah, sum leggur dent á, at henni dámar væl í Fuglafirði, og at tað nokk skal fara at ganga.

Tað eru »skyldfólk« hennara í Fuglafirði samd við henni í. Tey ætla at gera sitt til at fyrstu jólini hjá Sarah uttanfyri Australia vera eins hugnalig og tey plaga.

Men sólina og sandin má hon droyma um ...

– Beiggi mín, Niclas, og eg koma sera væl út av tí, og vit plaga ofta at sita og práta til langt út á næturnar. Óg tá eg ikki sovið, so plagi eg at fara inn til Niclas at tosa við hann eina løtu. Tað er serliga hugnaligt fyri meg, tí í Turkalandi eri eg einabarn, sigur Barish Bekdik

íð rættuliga seint áðrenn seinastu pakkarnir eru útpakkaðir, sigur Pablo.

Sólin manglar

Eftir at hava tosað við Pablo, er niðurstøðan, at allir AFS-aramir, sum eru í Føroyum í løtuni eru vanir við annað veður á jolum, enn tað vit hava í

lótuni.

Hjá teimum er tað ikki kavin og kuldin, sum setur dám á jólini, men harafurtimóti er tað góður sólar-gangur.

– Jóláftan hjá okkum verður hildin so seint tí tað er so heitt fyrr á degnum, og tað er tí eitt sindur lógð, at halda jóla í kulda og kava,

sigur Pablo og leggur afturat, at tað nokk skal fara at ganga, tí familjan hjá honum fer »væl við honum«.

Annars heldur Pablo, at jólafyrirreikin í Føroyum byrjar í so tíðliga.

Hann heldur, sum nógvir føroyingar, at jólini eru farin heilt og aldeilis avstað við alt ov nógvari tíð hjá fólk,

og sigur okkum samstundis, at hjá teimum byrjar sjálv jólasølan ikki fyrr enn fjúrtan dagar undan jolum.

– Eg haldi, at tað byrjar í so tíðliga í Føroyum, sigur Pablo, og tað er eingin loyna, at tað munnu vera nógvir føroyingar, sum nikka samkennandi við honum.

Eins og í Føroyum er jóla-

dagur dagurin har familjan slappar av.

– Tá hendir ikki stórvægis, og tann dagurin hevur ikki tann stóra týðningin. Tá taka vit tað meira róligt, og hvíla okkum, sigur Pablo, sum sjálvsagt væntar, at honum fer at leingast eitt sindur, tí frástøðan heim er long.